

quò suppositionem personalem optimè cognoscere possumus. Et patet ex oppositò, in suppositione enim simplici nullum signum præfigitur nec præfigi potest, in hâc verò præfigitur & præfigi potest, si non est præfixum.

3. Omne nomen, sub quò licet descendere, personaliter accipitur. Tertium.

§. XXXIV. Personalis suppositio dispescitur in naturalem & accidentalem. Naturalis est acceptio nominis pro omnibus, pro quibus potest accipi, ut in hâc propositione: homo est animal rationale. Accidentaliter est acceptio nominis non pro omnibus, sed pro aliquibus tantum, v. g. Quidam puer factus est senex, quæ propositio intelligenda venit hoc modo: Quidam puer, qui talis fuit, factus est senex; Item quædam arbor nascetur ex furculo, quæ sic intelligenda: Quædam arbor, quæ talis erit, nascetur ex furculo. Similem in modum cum dico in hâc enunciatione: Quidam studiosus factus est Professor, quæ in hunc modum intelligenda, qui talis fuit, factus est professor. Hanc distinctionem in suppositionem naturalem & accidentalem si callemus, scribit D. Titius, a) opus non habemus Ampliatione, Statu, Restrictione, Distractione, Appellatione. Divisio personalis in naturalem & accidentalem.

a) in tract. de suppos. p. 25.

§. XXXV. Subdividitur suppositio personalis 1) in confusam & distinctam a) *Distincta* est acceptio nominis, quâ nomen accipitur pro omnibus, quibus aptum natum est competere, ut: omnis homo est animal. Hic homo accipitur pro Petro, Paulo, Johanne, Martino, &c. Et quisquis sub hominis conceptu continetur. Ideoq; ab aliis, a) rectè dicitur distributiva κατὰ ἐξοχὴν cum descensu distributivò explicanda sit. Aliis etiam audit universalis, aliis copulativa. *Confusa* est acceptio nominis, quæ nomen accipitur non pro omnibus, quibus per naturam suam convenit, sed pro quibusdam incertis, quibus prædicatum attribui permittit; Ideoq; disjunctivè explicari debet, ut: Quidam homo est doctus; ubi non licet dicere, Subdivisio suppositionis personalis 1) in confusam & distinctam.
quod